

Tjugoandra söndagen – trons kamp och kärlekens eld

Det är inte så mycket vi som söker Gud som han som söker oss. Vi är ofta mer likgiltiga och svaga i vår tro. Men han ger aldrig upp. Han brinner av kärlek för var och en av oss. Oavsett vem vi är och hur vi är, är vi oändligt älskade och eftersökta av honom. Han vill till varje pris rädda oss, frälsa oss och helga oss. Vi som är här idag, speciellt de som idag säger ja till Gud och konfirmeras, har alla på ett eller annat sätt förstått detta. ”Du, Herre övertalade mig, och jag lät mig övertalas. Du grep mig och blev mig övermäktig” (Jes 20:7). Ibland använder sig Gud av några av oss för att övertala några andra att öppna sig för Gud. Hela kyrkans förkunnelse och undervisning är egentligen ett övertalningsförsök för att hjälpa människor att komma till tro. Kristus använder sig av sin kyrka för att förkunna och förklara trons gåva och förmedla kärlekens nåd. Kyrkan är en nödvändig förmedlingsinstans, eftersom vi inte har direktkontakt med Gud genom mobil eller facebook. Samtidigt måste denna trons gåva och kärlekens nåd tas emot och bära frukt. Därför behöver vi också den helige Andes ständiga bistånd inom oss. Vi behöver alla Andens gåvor för att fungera som troende kristna, som vill leva av Guds kärlek och ge den vidare. Konfirmationens sakrament uttrycker just detta: både den stora nåd och gåva som Gud ger oss och den bejakelse, det helhjärtade svar som varje konfirmand måste ge. Vi måste alltid säga ja till Gud och det han vill ge oss. Han tvingar sig inte på oss, men bara vi öppnar oss aldrig så litet blir han oss övermäktig och överöser oss med sina gåvor.

Tron är alltid en kamp, speciellt när vi lever i en helt sekulär miljö som här i Sverige. Det visade sig vid en undersökning att en stor del av alla kristna barn och ungdomar hade blivit mobbade eller trakasserade för sin tros skull. Ibland tyvärr också av sina lärare. Det får inte förvåna oss. Om Jesus själv, vår Herre, fick lida förakt och förföljelse, då är det inte så konstigt om vi som vill gå i hans spår får pröva på detsamma. ”Om någon vill gå i mina spår, måste han förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig” (Matt 16:24), säger Jesus i dagens evangelium. Jesus har aldrig lovat oss en lätt och problemfri tillvaro. Samtidigt vet vi att han har lovat oss att vara med oss i livets alla svårigheter och motgångar. När ingenting annat hjälper, när allt och alla vänder oss ryggen, står han vid vår sida med sin nåd och kärlek. Därför är det så viktigt att vi också står kvar vid hans sida och står upp till försvar, när man angriper honom och hans kyrka. Tron blir ofta starkare i vårt hjärta när vi får kämpa för den och vågar stå för vår tro. Det är då vi kan erfara att Anden styrker oss i vår svaghet. En tro som aldrig har satts ifråga eller blivit motsagd försvagas. Vi behöver ibland få erfara detta motstånd mot tron, för att det skall visa sig att vi verkligen är troende katoliker, trofasta och trovärdiga kristna, som inte ger efter för feighet och gruppträck.

”Den som vill rädda sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall finna det! (Matt 16:25). Som döpta och konfirmerade är vi alltid Kristi vittnen i världen, även när det blåser snålt och vi kan bli utsatta för förföljelse eller förlöjligande. Martyr betyder vittne och martyriet är aldrig så långt borta som vi tror. En hel del av det katoliker som har kommit till vårt land har utsatts för förföljelse i sina hemländer. Men de har hållit stånd, fastän vissa av deras medkristna fått lida och dö för sin tro. Därför kommer stiftets nyaste kyrka, som vi har köpt i Akalla, en av Stockholms fattigaste förstäder, att kallas ”De heliga martyrernas kyrka”.

Vi behöver martyrernas förbön och förebild för att hålla fast vid vår tro och brinna av den kärlekens eld som brann i Jesu Hjärta. ”Väck kärlekens eld i våra hjärtan, så att vi förmår att älska dig och nådens liv i oss bevaras och kan växa”. Så bad vi i dagens kollektbön. ”Anpassa er inte efter denna världen” (Rom 12:2) säger Paulus. Tyvärr är det ändå som många gör det i vårt land, där varje år ca ett tusen katoliker lämnar sin kyrka. Det är inte alltid lätt att vara kristen och katolik i ett sekulariserat samhälle, men det är väldigt lätt att glida bort från kyrkan och dras med av mer materialistiska strömningar. Därför behöver vi alla Andens gåvor för att växa i vår tro på Kristus, i vår kärlek till Kristus och i vårt hopp på Kristus. Vi behöver styrka och hjälpa varandra som Kristi bröder och systrar. Våra församlingar måste vara ett äkta andligt hem för oss, där vi gemensamt lever av tron och inspirerar varandra att leva i ömsesidig kärlek, så att vi gemensamt kan vittna om Jesus Kristus i Sverige av idag.

Tron måste alltid växa och utveckla sig för att hålla stånd. Tron kräver kamp och engagemang, annars tvinar den ofta bort. Kärlekens eld måste underhållas. ”Jag ber er bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära er själva som ett levande och heligt offer som behagar Gud” (Rom 12:1). Om vår kärlek är äkta är den också beredd att offra något. Om vi verkligen älskar Gud och vår nästa måste vi också våga avstå och offra oss själva. Samtidigt vet vi att många i vår tid är allergiska mot sådana ord. Man tänker i andra banor: *jag* måste förverkliga alla mina önskningar och nycker; *jag* måste ta för mig av livets goda. Som kristna måste vi kunna säga stopp, nej tack till vissa saker. ”Låt er förvandlas genom förnyelsen av era tankar, så att ni kan avgöra vad som är Guds vilja: det som är gott, behagar honom och är fullkomligt” (Rom 12:2).

Vi får lita på Jesu ständiga omsorg och hjälp i livets alla omständigheter. Vi får leva i ständig förening med honom och ta emot hans nåd och kärlek i varje ögonblick. Men då måste vi också öppna oss för honom, söka hans närvaro och be om hans hjälp. Idag gläder vi oss över att några av oss av hela sitt hjärta vill älska honom och säger ja till honom och trons gåva. Vi ber för dem i stor glädje.

